

ри, наведе очи предъ единъ простъ свещеникъ на християнската Църква, наченъ самъ да трепери предъ подсъдимия. Погледътъ на апостола бѣше едно краснорѣчиво и безмълвно изложеніе, въ което инквизиторътъ можаше да прочете сичкытъ си беззаконія, найдоказанаятъ и найскръшнытъ, неправеднытъ си рѣшенія, злодѣяніята си извършени дързко посрѣдъ цѣла пладня, тайнытъ му блудства, които бвахъ едничка причина на другытъ му злодѣянія. Отъ леглото на единъ инквизиторъ на кладытъ на огъня пренасяньето бѣше естествѣнно. Какво друго можаше да стори единъ нечистъ свещеникъ съ жертвытъ на блудството ся, като ты гледаше готовы да го обвинятъ? Когато той е инквизиторъ, гори ты; а въ времето на *гражданската и религіозна свобода* ты убива. Минкратъ и Лаколовжъ, родены въ шестнадесетия вѣкъ таквази честь принесоха на инквизиціята.

Арбуезъ са повърна на първото си спокойствіе. Слушателитъ електризираны отъ думытъ на апостола, изпълнены отъ уваженіе и признателность заради неговытъ благодѣянія, чакахъ съ нетърпѣніе слѣдствието на туй засѣданіе. Тъ не смѣяхъ да продумать, нито да ся искажатъ чувствата, но сичкы безъ исключеніе желаяхъ да отървѣтъ светия свой проповѣдникъ. Арбуезъ разумъ че противъ единъ діалектикъ, какъвто бѣ Жуанъ д'Авила, невъзможно бѣ да встѣржествува, и кимъ на писаря, който бѣ записалъ сичкытъ отговори на апостола, а този ты подаде на Негово Преосвещенство, който ты прочете изново и ты сравни съ доносытъ на свидѣлитъ.

— Добръ, рече инквизиторътъ, изложеніята на свидѣлитъ са съгласяватъ съвършено съ отговорытъ на обвиняемия. Сичкытъ еднакво потвърдяватъ, че свещеникътъ Жуанъ д'Авила, инокъ проповѣдникъ отъ ордена на Кармелитытъ, не само често е ималъ сношеніе съ еретицы Лю-